

[Kim Behnke]

ke lade være med at sige, at jeg ikke håber, at man er lige så opfindsom i Finansministeriet med hensyn til at lave negative regler, på samme måde som man i øjeblikket gør for at tilpasse det udgiftspolitiske måltal. Her har man negative indtægter og negative udgifter, der efter Finansministeriets bestemmelse flyttes rundt på debet og kredit, indtil tingene passer. Hvis man vil gøre det samme vedrørende reglerne, er vi ikke nået ret langt.

Jeg kunne, ikke fordi jeg skal repræsentere noget specielt inden for forskningspolitikken, blot inspireret sige, at jeg er vidende om, at man særlig i USA har et samarbejde mellem private og det offentlige. Jeg har selv besøgt University of Georgia, hvor man med meget stor succes har haft et sådant samarbejde. Det skete på den måde, at de forskere og institutter, der var involverede i kontraktforskningen, indgik nogle royaltyaftaler. Det fungerer faktisk ganske udmærket i USA, men det er nok en diskussion, man skal tage med ministeren for det pågældende område, men lad det være sagt alligevel.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at jeg er fuldkommen enig i, at hvis man skal lave den type forskningssamarbejde, og hvis der skal være større frihed, foregår det ikke nødvendigvis efter finansministerens eller folketingsflertallets eller andres hoveder. Så decentraliserer man og giver ansvaret fra sig. Jeg tror, det er det, vi skal vænne os til at gøre i Folketinget i de kommende år på en hel række områder. Det er vi i regeringen villige til at gøre, og det er også grunden til, at vi ikke deler hr. Kim Behnkes bekymringer over de statslige aktieselskaber og over, at etableringen af dem flytter noget af bevillingskontrollen. Vi ansætter i de statslige aktieselskaber nogle bestyrelser, som vi har tillid til. De har ansvaret på vore vegne. Hvis ikke de gør det godt nok, kan vi skifte dem ud. Sådan gør man i øvrigt også i den private sektor. Det synes vi er en ganske god metode.

Så skal jeg lige sige til hr. Jes Lunde, at når nu man skal tale om udgiftspolitiske måltal osv., er jeg en lille smule bedrøvet over, at man altid skal bruge hjemmehjælperen som eksempel. Man tager altid et af de absolut ømmeste eksempler på et område, hvor man kan se, at dér kan vi ikke omprioritere, dér må vi gøre en indsats, dér, hvor Folketinget har vedtaget i

enighed en dagsorden om, at vi må gøre det. Det tager man og siger, at det kan da ikke være det, I vil nedprioritere, for så at sige, at der ikke kan omprioriteres nogen steder. Det er det, der bekymrer mig ved hr. Jes Lundes og SF's holdning, som ellers, når man snakker om den offentlige sektor osv., kan være meget moderne og progressiv. For så vidt angår styringen af de offentlige udgifter, og hvad angår viljen til at omprioritere sådan, at de offentlige udgifter kan holdes, og at nødvendige opgaver bliver løst på en fornuftig vis, mangler vi stadig væk noget nytænkning i SF. Vi håber, det kommer.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg synes, jeg er nødt til at sige, at det, der i disse år gør det sværest at omprioritere, er, at regeringen laver så mange langsigtede, meget dyre aftaler, hvor man lægger udgiftspolitikken fast i årene frem. Det er Storebæltsbro, det er Øresundsforbindelse, det er motorvej i Nordjylland. Bare i Nordjylland f.eks. skal vi have motorveje til 1,7 mia. kr. Det er fuldstændig meningsløst på det sted i landet, hvor der er mindst trafik på hovedfærdselsårenerne. Det har man bare lagt fast, kom bare an, hvis finansministeren ønsker omprioritering, vi er sandelig klar til det.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Eksemplet vedrørende de statslige aktieselskaber er godt, for det illustrerer et af mine tidligere hovedsynspunkter, nemlig afstanden mellem borgeren, skatteyderen og dem, der udfører det reelle arbejde. Hvis man f.eks. i Storebælts- eller Øresundsforbindelsen havde turdet tage det skridt at lade private investorer stå for det, er der, hvis de private investorer begår fejl af økonomisk art eller i den måde, de styrer projektet på, kun en meget kort afstand mellem kunden, skatteyderen, borgeren og det selskab, som må tage øretæverne. Men når det i stedet for er et statsligt aktieselskab, skal borgeren opdage, at borgerne er utilfredse. Derefter skal borgeren hen at vælge nogle andre politikere; derefter skal de politikere danne politiske flertal. De politiske flertal skal så vælge en ny bestyrelse, og den nye bestyrelse skal så først træffe nogle beslutninger. Den meget lange vej mel-